

HỒI 31 (A)

ĐAO KIỂM TÈ THẤT NHÂN VÂN VONG

Giac Nam Kha khéo bắt bình,

Bùng con mắt dậy thấy mình tay không.[1]

Ngỡ rằng một mối tình chung,

Ngẩn ngơ ai biết vân mòng nào đâu?

Ân Ly được đắp thuốc cao của người Ba Tư rồi nhưng cơn sốt vẫn không giảm, nói mê lảm nhảm không ngừng. Nàng ở trên biển mấy ngày, bệnh rồi lại thêm gió lạnh, thuốc kia chỉ dùng để trị ngoại thương, không trị được nội phong tà. Trương Vô Kỵ trong lòng lo lắng, đến ngày thứ ba trông thấy nơi xa xa phía đông có một hòn đảo nhỏ liền bảo người lái thuyền quay về hướng đó.

Mọi người lên trên đảo rồi, tinh thần thấy thoải mái hơn. Hòn đảo đó chỉ độ vài dặm, đầy những bụi cây thấp và hoa cỏ. Trương Vô Kỵ nhờ Chu Chỉ Nhược trông coi Ân Ly, Triệu Mẫn rồi đi lách hoa vạch cỏ xem có loại thuốc nào không. Thế nhưng trên đảo hoa cỏ khác với Trung Thổ nhiều, phần lớn chàng không biết. Trương Vô Kỵ càng đi càng xa, đến lúc tối mịt mới kiếm được có một vị, đành phải quay về, đem vị thuốc đó nhai nát mớm cho Ân Ly.

Sáu người ngồi quanh đồng lửa, ăn cơm chiều xong, bốn bề hoa hương lay động, cây cỏ mát mẻ, khác hẳn khi ở trên thuyền bó chân bó cẳng, ai nấy đều cảm thấy thoải mái. Ân Ly cũng đã bớt nhiều nói:

- A Nguu ca ca, đêm nay mình ngủ tại đây đi, đừng trở lại thuyền.

Câu đó nói ra ai cũng khen phải. Mọi người thấy hòn đảo nhỏ này cây cối xanh tươi, nước trong mát, không có hung cầm mãnh thú gì nên ai nấy an tâm nằm ngủ.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Trương Vô Kỵ đứng lên chỉ mới đi được một bước, thấy loạng choạng như muốn ngã, hai chân dường như không còn hơi sức, từ trước tới nay chưa hề bị như thế bao giờ, chàng dụi mắt nhìn ra không thấy chiếc thuyền Ba Tư, trong bụng hoảng hốt, chạy vội ra mé biển nhìn khắp nơi không còn thấy tăm hơi đâu nữa.

Chàng kinh hãi không biết đâu mà kẻ kêu lên:

- Nghĩa phụ có sao không?

Chàng không nghe Tạ Tồn trả lời vội chạy đến nơi cha nuôi nằm, thấy ông ta đang ngủ say nên cũng an tâm. Triệu Mẫn, Chu Chỉ Nhược, Ân Ly ba người ngủ tại một nơi xa sau một tảng đá, chàng vội chạy đến coi, thấy Chu Chỉ Nhược nằm đối diện với Ân Ly, còn Triệu Mẫn không có ở nơi đó. Chàng vừa

thoạt nhìn thấy mặt Ân Ly đầy những máu, vội cúi xuống coi, thấy mặt nàng bị vật gì sắc bén rạch đến mười đường, đã hôn mê từ bao giờ, vội đưa tay thăm mạch nàng, may sao vẫn còn đập nhẹ. Nhìn qua Chu Chỉ Nhược thấy mái tóc dài xinh đẹp của nàng bị cắt một mảng lớn, tai trái cũng bị cắt một vết máu vẫn còn chảy chưa ngừng nhưng trên mặt lại nở một nụ cười dường như đang mơ một giấc mộng đẹp, dưới ánh ban mai trông như một đóa hải đường hé nở, xinh đẹp vô cùng.

Chàng trong bụng kêu khổ liên tiếp, vội gọi:

- Chu cô nương, tỉnh dậy. Chu cô nương, tỉnh dậy.

Chu Chỉ Nhược vẫn không tỉnh. Trương Vô Kỵ đưa tay lay vai nàng, Chu Chỉ Nhược mở miệng ngáp dài rồi lại quay qua ngủ tiếp. Trương Vô Kỵ biết nàng bị trúng phải thuốc mê, đêm qua xảy ra nhiều chuyện quái đản, mình tuyệt nhiên không biết tí gì, bây giờ toàn thân không còn chút hơi sức nào, đúng là trúng độc rồi không còn nghi ngờ gì nữa.

Chàng gọi mãi Chu Chỉ Nhược vẫn không tỉnh vội vàng chạy qua chỗ Tạ Tốn, kêu lên:

- Nghĩa phụ, nghĩa phụ.

Tạ Tốn mơ mơ hồ hồ ngồi dậy hỏi:

- Cái gì thế?

Trương Vô Kỵ nói:

- Chết rồi, mình trúng phải gian kế.

Chàng đem việc thuyền Ba Tư đi mất, Chu Chỉ Nhược và Ân Ly bị thương ra sao lược thuật lại cho Tạ Tốn nghe. Tạ Tốn kinh hãi hỏi lại:

- Còn Triệu cô nương thì sao?

Trương Vô Kỵ buồn bã đáp:

- Không thấy cô ta đâu cả.

Chàng hít một hơi, hơi vận nội tức, thấy chân tay mềm uột, không có thể sử dụng kinh lực được chút nào, liền buột miệng nói:

- Nghĩa phụ, mình bị người ta hạ độc Thập Hương Nhuyễn Cân Tán.

Việc các cao thủ lục đại phái bị Triệu Mẫn dùng Thập Hương Nhuyễn Cân Tán đánh ngã rồi bị bắt cả về chùa Vạn An ở Đại Đô, Trương Vô Kỵ đã thuật cho Tạ Tốn nghe qua nên ông hiểu ngay, vội đứng dậy thấy mình chân tay cũng bồng bênh không còn chút hơi sức nào, cố gắng định thần rồi hỏi:

- Thế còn đao Đồ Long và kiếm Ý Thiên cũng bị cô tay lấy luôn cả rồi ư?

Trương Vô Kỵ nhìn chung quanh, không thấy đao kiếm đâu cả, trong bụng cảm tức khôn cùng, tưởng như muốn khóc được, không ngờ rằng Triệu Mẫn lợi

dụng lúc mình bị nguy khốn thế này, lại còn lạc tỉnh hạ thạch[i], ra tay thi hành gian kế như thế này.

Chàng đứng xuất thân một hồi, lại lo cho thương thế của Ân Ly, vội chạy về chỗ Ân Chu hai nàng, lay lay Chu Chỉ Nhược nàng vẫn hôn mê không tỉnh, nghĩ thầm: Ta nội lực thâm hậu hơn cả cho nên tỉnh sớm hơn hết, kể tới là nghĩa phụ. Chu cô nương so với hai người mình kém xa, xem ra giờ này chưa thể nào tỉnh lại được?. Chàng bèn xé một mảnh áo lau vết máu trên mặt Ân Ly, thấy mặt nàng bị bảy tám đường nho nhỏ, hiển nhiên là dùng Ỡ Thiên kiếm rạch mặt. Ân Ly sau khi bị Kim Hoa bà bà Tử Sam Long Vương đả thương, độc dịch của những con nhện chất chứa trong cơ thể theo máu chảy ra hết nên phù thũng trên mặt đã giảm đi rất nhiều, nét tú lệ khi còn trẻ mấy ngày nay quay trở lại phần nào, nay mặt lại bị rạch mấy đường khiến cho trông thật hãi hùng.

Trương Vô Kỵ vừa đau lòng lại vừa căm tức, nghiến răng nói:

- Triệu Mẫn ơi Triệu Mẫn, nếu có ngày người rơi vào tay ta, Trương Vô Kỵ này mà còn tha thì không kể là người.

Chàng lấy lại bình tĩnh vội chạy vào trong núi kiếm những loại thảo dược cầm máu, nhai đắp lên mặt Ân Ly, đắp cả đầu và tai cho Chu Chỉ Nhược. Chu Chỉ Nhược ngáp dài một cái, mở mắt ra, thấy chàng đang giơ tay sờ đầu mình, thẹn đỏ cả mặt, lấy tay đẩy chàng ra, hờn dỗi nói:

- Anh... anh làm gì thế...

Nói chưa dứt câu nàng dường như cảm thấy đau, giơ tay lên sờ, kêu?A? một tiếng kinh hoảng, nhảy dựng lên hỏi:

- Sao thế này?

Đột nhiên hai đầu gối nhũn xuống, rơi phịch vào lòng Trương Vô Kỵ. Trương Vô Kỵ giơ tay đỡ, an ủi nàng:

- Chu cô nương đừng sợ.

Chu Chỉ Nhược nhìn thấy hình dung ghê rợn của Ân Ly, vội đưa tay sờ mặt mình, kinh hãi hỏi:

- Mặt... mặt em có bị như thế không?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Không đâu, cô chỉ bị thương nhẹ thôi.

Chu Chỉ Nhược nói:

- Có phải bọn ác đồ Ba Tư làm đấy chẳng? Em... em sao chẳng biết gì cả?

Trương Vô Kỵ thở dài, buồn bã nói:

- E rằng... e rằng do Triệu cô nương làm đó. Tối hôm qua khi ăn uống nàng bỏ thuốc độc.

Chu Chỉ Nhược bần thần một hồi, giơ tay sờ lên tai, khóc òa lên. Trương Vô Kỵ vỗ về:

- Cũng may cô bị thương không lấy gì làm nặng, tai chỉ bị khuyết một chút lấy tóc che lại người ngoài không ai thấy gì đâu.

Chu Chỉ Nhược nói:

- Lại còn nói tới tóc ư? Tóc em cũng đâu còn nữa.

Trương Vô Kỵ nói:

- Trên đỉnh có mất chút da tóc hai bên chải qua che lại cũng được...

Chu Chỉ Nhược nói dối:

- Tại sao em lại phải lấy tóc hai bên che lại? Đến lúc này anh cũng vẫn còn hết sức chống chế cho Triệu cô nương của anh.

Trương Vô Kỵ bị nàng bắt bẻ liền cãi lại:

- Tôi đâu có bênh cô ta đâu. Cô ta độc ác, hại Ân cô nương ra nông nỗi này, tôi... tôi sẽ không tha cho cô ta được.

Chàng nhìn thấy mặt mày Ân Ly thành như thế, tự nhiên nước mắt rùng rùng chảy xuống. Gặp phải cảnh này, Trương Vô Kỵ bàng hoàng bối rối, ngồi xuống vận công thấy mình bị trúng độc không phải là ít. Thập Hương Nhuyễn Cân Tán này chỉ có thuốc giải của Triệu Mẫn mới giải được thôi nhưng lúc này chỉ còn cách đem nội công chống lại chất độc, liền vận nội tức, từ từ hút các chất độc từ tứ chi vào đan điền, cố gắng ngưng tụ, sau đó mới đẩy từng chút từng chút ra khỏi cơ thể.

Chàng vận công hơn một giờ sau thấy kiến hiệu, trong bụng cũng hơi an tâm nhưng có điều phương pháp đó lấy Cửu Dương thần công làm căn bản, không cách nào có thể truyền thụ cho Tạ Tốn và Chu Chỉ Nhược làm theo, chỉ còn nước đợi đến lúc chàng trừ sạch rồi sẽ giúp Tạ, Chu hai người loại trừ chất độc.

Phương pháp đó nói thì có vẻ giản dị nhưng lúc thực hành lại trăm điều phiền phức, đến ngày thứ bảy chàng chỉ mới loại được độ ba phần. Cũng may là chất độc này chỉ làm cho người ta không sử dụng nội kinh được nhưng không làm hại cho cơ thể.

Mấy ngày đầu Chu Chỉ Nhược bực dọc lắm, nhưng về sau cũng quen dần đi, giúp Tạ Tốn bắt cá săn chim, nhóm lửa nấu đồ ăn. Nàng sống một mình trong một cái hang nơi phía đông hòn đảo, ở cách xa bọn Trương Vô Kỵ. Trương Vô Kỵ trong lòng hơi sượng sùng, cái họa Triệu Mẫn cũng toàn ở mình mà ra. Triệu cô nương rõ ràng là quận chúa Mông Cổ, là kẻ tử địch của Minh giáo, không biết bao nhiêu cao nhân trong võ lâm từng bị nàng gia hại, vậy mà mình không đề phòng chút nào, quả thực ngu không để đâu cho hết. Tạ Tốn và Chu Chỉ Nhược không oán trách gì chàng, đến một câu cũng không nhắc tới khiến

chàng lại càng khó chịu, có lúc nhìn vào mắt nàng dường như muốn nói: ?Chỉ vì anh bị sắc đẹp của Triệu Mẫn làm cho mê hoặc nên mới ra nông nỗi này?.

Thế nhưng thương thế của Ân Ly mỗi lúc một nặng. Hòn đảo này ở về biển Nam, quá nửa những cây cỏ Y Kinh của Hồ Thanh Ngu không đề cập tới, tuy chàng tinh thông y dược biết bệnh của Ân Ly có thể chữa được nhưng không có thuốc men. Khổ nỗi trên đảo cây cối lại chỉ toàn là những bụi cây nhỏ, chỉ có thể dùng làm củ đun chứ không có thể kết thành bè để mạo hiểm vượt biển. Nếu chàng không biết y thuật thì chỉ lo lắng mà thôi, còn trong tình cảnh này thật chẳng khác gì dao nhọn ngày đêm đâm nhói vào tim. Một buổi chiều, chàng nhai một ít dược thảo dùng cho hạ sốt, mớm cho Ân Ly, thấy nàng không nuốt nổi, trong lòng chua xót, nước mắt lăn chã rơi trên mặt cô gái.

Ân Ly đột nhiên mở mắt ra, mỉm cười nói:

- A Ngu ca ca, anh đừng quá đau khổ. Em muốn được xuống dưới âm đi kiếm tên tiểu qui chết non lòng lang Trương Vô Kỵ. Em sẽ nói với y rằng trên trần thế có một người là A Ngu ca ca, đối với em thật là tử tế, so với người Trương Vô Kỵ gấp nghìn gấp vạn lần.

Trương Vô Kỵ nghẹn ngào không biết phải nói sao, có nên nói cho nàng biết mình chính là Trương Vô Kỵ hay chẳng. Ân Ly lại nắm tay chàng nói:

- A Ngu ca ca, trước sau em vẫn không nhận lời lấy anh, anh có giận em không? Em nghĩ chắc chỉ vì anh muốn em vui lòng, cho nên nói dối em thế thôi. Em tướng mạo xấu xí, tính tình lại quái đản, sao anh lại muốn lấy em?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Không đâu, anh không nói dối em đâu. Em là một cô gái tình sâu ý nặng, mong được lấy em là nguyện vọng bình sinh của anh. Để khi nào em khỏi rồi, mọi việc mình tính toán xong cả thì sẽ làm lễ cưới, em nghĩ có phải không?

Ân Ly gơ tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Trương Vô Kỵ, lắc đầu nói:

- A Ngu ca ca, em không thể nào lấy anh được đâu. Tâm hồn em đã sớm hứa lấy tên lang tâm hung ác Trương Vô Kỵ kia rồi... A Ngu ca ca, em có điều hơi sợ, khi xuống dưới âm rồi, không biết có gặp lại y không? Y có đối xử với em hung hăng như trước kia chẳng?

Trương Vô Kỵ thấy nàng ăn nói tinh táo, hai má ửng hồng, trong lòng kinh hãi ngẫm: ?Đây là hiện tượng hồi quang phản chiếu, không lẽ hôm nay là ngày cuối cùng của nàng sao??. Chàng ngẩn ngơ xuất thần, không nghe nàng nói gì cả. Ân Ly nắm chặt tay chàng, hỏi lại một lần nữa. Trương Vô Kỵ nhỏ nhẹ đáp:

- Y vĩnh viễn đối với em thật tử tế, coi em chẳng khác gì báu vật.

Ân Ly hỏi:

- Liệu có được bằng một nửa anh đối với em không?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Nói có trời đất, Trương Vô Kỵ thành tâm thành ý yêu thương em, y đã sớm hỏi hân việc hỏi đó y dữ dằn với em rồi. Y... y đối với em, thật chẳng khác gì anh đối với em, không khác một tí nào.

Ân Ly thở hắt ra, miệng mỉm cười:

- Nếu... nếu thế thì em cũng an tâm...

Bàn tay nàng cầm Trương Vô Kỵ từ từ lỏng ra, hai mắt nhắm nghiền, sau cùng hơi thở ngừng bật. Trương Vô Kỵ ôm xác nàng trong tay, nghĩ thầm đến khi nàng tắt hơi cũng vẫn chưa biết mình là Trương Vô Kỵ. Trong bao nhiêu ngày qua, nàng hôn mê nên không cách nào chàng có thể nói cho Ân Ly hay chân tướng của mình, đến lúc lâm chung nàng tỉnh lại một chút thì không còn kịp nữa. Thực ra đã đến nước này, nói hay không nói có khác gì nhau. Chàng đau khổ, khóc không thành tiếng chỉ nghĩ thầm: "Nếu không phải vì Triệu Mẫn làm nàng bị thương trên mặt, bệnh tình của nàng chưa hẳn đã không chữa nổi. Nếu Triệu Mẫn không bỏ rơi mình trên hoang đảo này, chỉ vài ngày là về đến Trung Nguyên, mình đã có cách cứu được nàng?". Chàng hậm hực nói lên thành tiếng:

- Triệu Mẫn ơi, người lòng dạ có khác gì rắn rết, có ngày người vào tay ta, Trương Vô Kỵ nhất quyết không tha cho người đâu?.

Bỗng từ sau lưng có tiếng người lạnh lùng nói:

- Để xem khi anh thấy khuôn mặt như hoa như ngọc của cô ta, xem anh có dám hạ thủ hay không.

Chàng quay lại thấy Chu Chỉ Nhược đứng trong gió, khuôn mặt đầy vẻ khinh thường. Chàng vừa đau lòng, vừa xấu hổ nói:

- Tôi đã thề trước xác của biểu muội, nếu không đích tay tru diệt yêu nữ, Trương Vô Kỵ này không còn mặt mũi nào sống trong trời đất nữa.

Chu Chỉ Nhược nói:

- Có thể mới là một người con trai có chí khí chứ.

Nàng tiến lên, ngồi sụp xuống bên cạnh xác của Ân Ly khóc lóc một hồi. Tạ Tôn nghe tiếng khóc, lần theo tiếng mà đến, biết được Ân Ly đã chết cũng không khỏi thương tâm. Trương Vô Kỵ đi đến bên bóng râm cạnh vách núi đào một cái huyệt. Trên đảo đất thật thật nông, chỉ mới hai thước đã đến một lớp đá hoa cương, trong tay lại không có cuộc xẻng gì, đành phải bỏ Ân Ly vào trong chiếc hố nông đó, đến khi định lấp đất lên, nhìn thấy khuôn mặt sưng vù của nàng đầy vết máu, nghĩ thầm: "Nếu đổ đất đá lên e rằng làm nát mặt nàng mất?". Chàng bèn bẻ mấy cành cây xếp lên người nàng rồi mới nhẹ nhẹ xếp đá lên tưởng như dấu nàng đã chết rồi nhưng vẫn còn cảm giác, nên sợ đá đè xuống làm nàng đau. Chàng lại bẻ một thân cây, bóc lớp vỏ đi, dùng con dao găm của Ân Ly khắc lên trên khúc gỗ: "Ái thiê Châu Nhi Ân Ly chi mộ", bên dưới khắc

thêm "Trương Vô Kỵ cần lập". Chàng chôn cất xong rồi, năm phục xuống khóc lóc. Chu Chỉ Nhược khuyên nhủ:

- Ân cô nương đối với anh một tấm chung tình, anh đối với nàng cũng nhân nghĩa tốt cùng rồi. Chỉ cần anh đừng quên những điều đã thề hôm nay, giết Triệu Mẫn báo thù cho nàng, Ân gia muội tử ắt cũng mỉm cười nơi chín suối.

Trương Vô Kỵ đau lòng khiến bao nhiêu chất độc ngưng tụ nơi đan điền lại tan ra hết, phí mất mấy ngày công phu, lại phải từ từ ngưng tụ lại, đến lúc đầy được hết chất độc ra cũng mất đến hơn mười ngày nữa. Trên hòn đảo khí hậu nóng bức, trái cây dại rất nhiều, tha hồ hái nên không sợ đói, sống qua ngày không có gì là gian nan. Chu Chỉ Nhược biết Trương Vô Kỵ đau lòng vì cái chết của Ân Ly, lại căm giận tính gian trá của Triệu Mẫn, thêm tội nghiệp cho Tiểu Siêu phải ra đi nên càng hết lòng hết sức dịu ngọt với chàng để mong bù lại.

Trương Vô Kỵ vận thần công giúp Tạ Tốn khử trừ hết chất độc rồi, định giúp cho Chu Chỉ Nhược nhưng nghĩ lại phương pháp loại trừ chất độc này, một chưởng đặt vào sau lưng đối phương, một chưởng đè vào trên bụng, hai người thanh niên nam nữ, làm sao lại có thể đụng da chạm thịt như thế được? Thế nhưng nếu không vận công bằng cách này thì không thể nào đem Cửu Dương Chân Khí trút vào người nàng cho nên mấy ngày liền vẫn trừ trừ không biết tính sao.

Chiều hôm đó Tạ Tốn bỗng nói:

- Vô Kỵ, con thử nghĩ xem mình sẽ phải ở trên đảo này bao lâu?

Trương Vô Kỵ bần thần đáp:

- Cái đó cũng khó nói lắm, chỉ mong có thuyền bè nào đi ngang qua cứu mình đưa về Trung Thổ.

Tạ Tốn nói:

- Hơn một tháng nay, con có thấy ở xa xa có bóng dáng chiếc thuyền nào không?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Không thấy.

Tạ Tốn nói:

- Thế đó! Không chừng ngày mai có thuyền đến đây, mà cũng có thể một trăm năm nữa không ai đến cả.

Trương Vô Kỵ thở dài:

- Hòn đảo hoang này chơ vơ trên biển cả, không phải nằm trên đường đi của thuyền bè, mình làm thế nào để về được Trung Thổ quả thật là mờ mịt.

Tạ Tốn nói:

- Hừ, thuốc giải thật không biết làm sao mà có. Thập Hương Nhuyễn Cân Tán nằm trong cơ thể, trừ việc tay chân bại hoại không hơi sức, có còn hại gì khác không?

Trương Vô Ky nói:

- Nếu không lâu thì cũng không hại gì bao nhiêu nhưng nếu để chất độc xâm nhập vào thịt xương, nếu để lâu tạng phủ không thể nào không thương tổn.

Tạ Tồn nói:

- Vậy ư? Sao con không tìm cách nào trừ khử chất độc cho Chu cô nương? Con nói con và Chu cô nương biết nhau từ nhỏ, năm xưa khi con bị trúng hàn độc của Huyền Minh thần chưởng, cô ta từng có ơn với con. Một thực nữ ôn nhu đức hạnh như thế, kiếm đâu cho ra? Hay là con chê cô ấy không được đẹp?

Trương Vô Ky vội đáp:

- Không, không phải đâu. Chu cô nương mà còn không đẹp thì trên đời này còn ai mới đẹp nữa?

Tạ Tồn nói:

- Vậy ta đứng ra làm chủ hôn cho con lấy cô ta làm vợ. Cái hủ lễ nam nữ thụ thụ bất thân kia không còn gì phải cấm kỵ nữa.

Chu Chỉ Nhược đứng bên nghe hai người nói chuyện, bỗng thấy nói đến mình, thẹn đỏ bừng cả mặt, liền đứng dậy toan chạy đi. Tạ Tồn nhảy tới giang hai tay chặn nàng lại cười nói:

- Không được đi đâu, không được đi đâu. Hôm nay ta nhất định làm mối cho hai cô cậu rồi.

Chu Chỉ Nhược hờn dỗi nói:

- Tạ lão gia tử đừng đùa cợt nữa. Mình phải tìm cách nào quay về Trung Thổ, ai lại nói những chuyện lãng nhãng ấy bao giờ?

Tạ Tồn cười ha hả nói:

- Trai lấy vợ gái lấy chồng là chuyện chung thân đại sự, sao lại bảo là chuyện lãng nhãng? Vô Ky, cha mẹ con ở trên hoang đảo cũng tự mình bái trời đất thành hôn. Hai người đó nếu khi xưa không phá cái lệ của thế tục, thì hôm nay làm gì có tên tiểu tử này? Huống chi hôm nay lại có nghĩa phụ con đứng chủ hôn. Hay là con không thích Chu cô nương? Hay con không muốn khử trừ chất độc trong cơ thể cô ta chẳng?

Chu Chỉ Nhược ôm mặt toan chạy nữa, Tạ Tồn nắm áo cô ta kéo lại cười nói:

- Cô chạy đi đâu? Chẳng lẽ ngày mai mình không gặp nhau nữa à? À, ta biết rồi, cô không muốn gọi lão già mù này là bố chồng chứ gì?

Chu Chỉ Nhược vội nói:

- Không, không, không phải đâu. Tà lão gia tử là hào kiệt đời nay...

Tạ Tôn nói:

- Thế là cô bằng lòng chứ gì?

Chu Chỉ Nhược đáp:

- Không, không.

Tạ Tôn nói:

- Chắc cô thấy đứa con nuôi tôi không ra gì phải không?

Chu Chỉ Nhược im lặng giây lát mới nói:

- Trương công tử võ công trác tuyệt, danh dương giang hồ. Được... được người chồng như thế, còn mong gì hơn nữa? Có điều... có điều...

Tạ Tôn nói:

- Có điều sao?

Chu Chỉ Nhược háy Trương Vô Kỵ một cái nói:

- Anh ấy... anh ấy trong lòng thích là thích Triệu cô nương, cháu biết lắm mà.

Tạ Tôn nghiêng răng nói:

- Con tiểu tiện nhân Triệu Mẫn hại mình đến nước này, không lẽ Vô Kỵ vẫn còn chấp mê chưa tỉnh hay sao? Vô Kỵ, ngươi tự mình nói ra ta nghe nào.

Trương Vô Kỵ trong lòng bối rối, nghĩ đến nụ cười giọng nói của Triệu Mẫn chỗ nào cũng khiến rung động lòng người, giá như lấy được nàng chung sống với nhau đều răng long đầu bạc thì thật là mãn nguyện, thế nhưng lại chuyển qua nhớ tới gương mặt nát bấy của Ân Ly, đầy vết kiếm máu me vội nói:

- Triệu cô nương là kẻ thù của tôi, tôi muốn giết cô ta để báo thù cho biểu muội.

Tạ Tôn nói:

- Thấy chưa, Chu cô nương có còn nghi ngờ gì nữa không?

Chu Chỉ Nhược nói nhỏ:

- Cháu vẫn chưa yên tâm. Trừ phi... trừ phi lão gia bảo anh ấy... phải thề đi. Nếu không thà cháu để cho chất độc phát ra mà chết chứ không chịu để cho anh ấy giúp cháu khu trừ chất độc.

Tạ Tôn nói:

- Vô Kỵ, mau thề đi.

Trương Vô Kỵ quì xuống nói:

- Tôi Trương Vô Kỵ nếu như quên mối thù của biểu muội thì trời đất không tha.

Chu Chỉ Nhược nói:

- Em muốn anh nói cho rõ ràng, đối với Triệu cô nương ra sao?

Tạ Tồn nói:

- Vô Kỵ, con nói cho rõ ra chứ?trời đất không tha? mơ hồ quá.

Trương Vô Kỵ lớn tiếng nói:

- Yêu nữ Triệu Mẫn ra công gắng sức phục vụ hoàng đế Thát tử, làm khổ bách tích, hại cả nghĩa sĩ võ lâm, lại ăn trộm bảo đao của nghĩa phụ, làm hại biểu muội Ân Ly. Trương Vô Kỵ nếu còn sống ngày nào thề sẽ không quên mối thù đó, nếu như vi phạm xin trời hại tôi.

Chu Chỉ Nhược cười nhạt nói:

- Chỉ sợ lúc đó anh lại không nỡ ra tay thôi.

Tạ Tồn nói:

- Thôi ta bảo đây, chọn ngày không bằng gặp ngày, mình là giang hồ hào kiệt, đâu có nệ gì mấy chuyện lễ nghi lôi thôi phiền phức, chi bằng hai đứa hôm nay bái đường thành thân cho xong đi. Thập Hương Nhuyễn Cân Tán này trừ được sớm ngày nào tốt ngày này.

Trương Vô Kỵ vội nói:

- Không được! Nghĩa phụ, Chỉ Nhược, xin hai người nghe tôi nói một lời. Ân cô nương đối với tôi tình thâm ý trọng, từ bé cô ta đã mong mỗi lấy tôi làm chồng, còn tôi trong lòng cũng muốn lấy nàng làm vợ, tuy hai người chưa có cưới xin nhưng cũng có cái tình phu phụ. Nàng chết xác còn chưa lạnh, lẽ nào tôi đã đi lấy người khác cho đành?

Tạ Tồn trầm ngâm rồi nói:

- Con nói thế cũng phải, vậy thì ý con ra sao?

Trương Vô Kỵ nói:

- Cứ như ý hài nhi, hôm nay con sẽ cùng Chu cô nương đính ước hôn nhân để giúp nàng trừ độc chữa thương cho tiện. Nếu trời cho mình về được Trung Thổ, đợi khi hài nhi giết được Triệu Mẫn, đoạt lại đao Đồ Long trả về cho nghĩa phụ, lúc đó sẽ kết hôn với Chu cô nương, có thể mới vẹn cả đôi bề.

Tạ Tồn cười đáp:

- Con tính thế thật là gọn. Thế nhưng nếu như tám năm, mười năm mình chưa về được Trung Thổ thì sao?

Trương Vô Kỵ nói:

- Ba năm sau, dù mình có rời khỏi đảo này hay không, lúc đó cũng xin nghĩa phụ chủ trì hôn sự cho hài nhi.

Tạ Tôn gật đầu, quay sang hỏi Chu Chỉ Nhược:

- Chu cô nương, cô tính sao?

Chu Chỉ Nhược cúi đầu không trả lời, một lát sau mới nói:

- Tiểu nữ chỉ là một đứa con gái cô khổ lệnh đênh, tự mình làm gì có chủ ý? Mọi sự xin nhờ lão gia tử định đoạt cho.

Tạ Tôn cười ha hả nói:

- Hay lắm, hay lắm, ba người mình một lời là xong. Hai đứa chúng bay bây giờ là vị hôn phu phụ, không còn gì phải úy kỵ nữa. Vô Kỵ, thôi con trừ độc cho đứa con dâu của ta đi.

Nói xong ông hùng dũng đi về phía sau núi. Trương Vô Kỵ nói:

- Chỉ Nhược, nỗi đau lòng của anh em có rộng lượng tha thứ được không?

Chu Chỉ Nhược mỉm cười:

- Cũng chỉ vì em xấu xí cho nên chàng mới đuổi ra, chứ nếu phải là Triệu cô nương xem, chỉ sợ tối hôm nay đã...

Nàng nói tới đây quay đầu ra chỗ khác, không muốn nói thêm nữa. Trương Vô Kỵ đột nhiên động tâm, tự hỏi: "Khi cả bọn còn trên cùng một chiếc thuyền trôi bồng bềnh, ta đã từng si tâm vọng tưởng, cưới cả bốn nàng. Thế nhưng trong lòng ta thực sự yêu thương lại là con yêu nữ vô ác bất tác, âm độc giáo hoạt kia. Ta thật không đáng gọi là anh hùng hào kiệt khi mê luyến nữ sắc, chẳng biết đâu là thiện đâu là ác?".

Chu Chỉ Nhược quay lại thấy chàng đứng ngơ ngẩn xuất thần, nên đứng lên toan đi ra chỗ khác. Trương Vô Kỵ giơ tay nắm tay nàng kéo một cái, không ngờ Chu Chỉ Nhược công lực chưa hồi phục, chân không có chút hơi sức nào, lão đảo ngã luôn vào lòng chàng, vùng vẫy mãi không đứng lên được, hờn dỗi nói:

- Rồi cả đời em sẽ bị anh hiếp đáp thôi.

Trương Vô Kỵ thấy nàng nhõng nhẽo thật là dễ thương, giơ tay ôm lấy thân hình mảnh dẻ của Chu Chỉ Nhược, nói nhỏ:

- Chỉ Nhược, hai đứa mình lúc nhỏ gặp nhau ở sông Hán Thủy một lần, đâu ngờ có ngày hôm nay. Trên đỉnh Quang Minh, anh một mình đấu với hai phái Côn Lôn, Hoa Sơn tứ lão, nhờ có em chỉ điểm những chỗ sơ hở mới cứu được mạng. Khi đó anh chỉ cảm kích lòng em quan hoài chứ nào có dám nghĩ xa nghĩ gần gì đâu.

Chu Chỉ Nhược tựa vào lòng chàng nói:

- Hôm đó em đâm anh một kiếm, không lẽ anh không giận em sao?

Trương Vô Kỵ nói:

- Em không đâm ngay giữa tâm khẩu anh, cũng đủ biết em có tình ý ngầm với anh rồi.

Chu Chỉ Nhược hứ một tiếng, mặt đỏ lên nói:

- Nếu biết thế, hôm đó em đâm ngay giữa tim cho xong, để khỏi sau này không biết bao năm bao tháng bị anh ăn hiếp, bị anh chọc giận.

Trương Vô Kỵ ôm hai vai nàng xiết chặt nói:

- Từ nay trở đi anh chỉ có yêu em hơn, chiều em hơn thôi. Hai đứa mình vợ chồng là một, lẽ nào anh lại còn chọc giận em.

Chu Chỉ Nhược nghiêng người qua, nhìn thẳng vào mặt chàng nói:

- Nếu như em có làm điều gì sai lầm, đắc tội với anh, anh có đánh em, mắng em, giết em không?

Mặt Trương Vô Kỵ và mặt nàng chỉ cách nhau vài tấc, thấy nàng hơi thở thơm như lan, nhin không nổi hôn lên má nàng một cái nói:

- Con người ôn nhu văn vẻ, đoan trang hiền thực như em, làm gì có chuyện sai lầm?

Chu Chỉ Nhược nhẹ nhàng vuốt ve cổ chàng nói:

- Dẫu có là thánh nhân cũng còn có lúc sai lầm. Em từ nhỏ không được cha mẹ dạy dỗ, không khỏi có lúc hồ đồ.

Trương Vô Kỵ nói:

- Nếu quả như em có điều gì sai lầm thì anh sẽ từ từ khuyên bảo.

Chu Chỉ Nhược hỏi:

- Có thực sự anh đối với em không bao giờ thay lòng đổi dạ chẳng? Nhất định sẽ không giết em chẳng?

Trương Vô Kỵ lại hôn một lần nữa trên trán nàng, ôn tồn nói:

- Em đừng có nghĩ lăng nhăng, làm gì có chuyện đó được.

Chu Chỉ Nhược giọng run run nói:

- Em muốn anh chính miệng hứa với em.

Trương Vô Kỵ cười nói:

- Được rồi, anh đối với em quyết không thay lòng đổi dạ, cũng sẽ không bao giờ giết em.

Chu Chỉ Nhược chăm chăm nhìn thẳng vào Trương Vô Kỵ nói:

- Em không muốn chàng hi hi ha ha, em muốn chàng nói một cách nghiêm chỉnh kìa.

Trương Vô Kỵ cười nói:

- Gớm, không biết trong cái đầu bé nhỏ này đang nghĩ chuyện gì thế này.

Chàng nghĩ thầm: "Thật ra ta đối với biểu muội, với Tiểu Siêu, với Triệu Mẫn ai ai cũng có tình cả khiến nàng không yên bụng. Thế nhưng từ nay trở đi có còn thế nữa hay chẳng??. Chàng bèn ngừng không cười nữa, trang nghiêm nói:

- Chỉ Nhược, em là vợ yêu quý của anh. Trước đây anh lòng dạ kia, mong em đừng trách. Từ nay trở đi, anh đối với em một lòng một dạ, dẫu em có sai sót điều gì anh cũng không nói nặng em đâu.

Chu Chỉ Nhược nói:

- Vô Kỵ ca ca, chàng là nam tử hán đại trượng phu, mong chàng nhớ những gì hôm nay nói với nhau.

Nàng đưa tay chỉ lên trời:

- Có vàng trắng kia làm chứng cho đôi ta.

Trương Vô Kỵ nói:

- Đúng thế, em nói quả không sai. Vàng trắng sáng kia làm chứng cho hai đứa mình.

Chàng ôm Chu Chỉ Nhược vào lòng, nhìn vàng trắng ở cuối trời nói:

- Chỉ Nhược, một đời anh bị biết bao nhiêu người lừa dối, khi còn nhỏ thật là dễ tin cho nên chịu đau khổ chẳng kể sao cho xiết, đến nay cũng không còn nhớ hết được nữa. Chỉ có khi anh ở trên Băng Hỏa đảo cùng với cha anh, mẹ anh và nghĩa phụ, lúc đó là không có ai gian trá xảo quyệt thôi. Ngay khi anh vừa về đến Trung Thổ, gặp ngay một gã ăn mày đùa với con rắn, y dụ anh thò đầu nhìn vào trong cái túi, ngờ đâu y chụp ngay lên đầu bắt anh. Anh có ngờ đâu bọn mình cùng sống chết, chung hoạn nạn đến cái đảo nhỏ này, vậy mà Triệu cô nương ngay đêm đó đã hạ độc mình rồi?

Chu Chỉ Nhược cười nói:

- Anh đúng là:

Hoàng Hà mong đến cho bằng được,

Đến rồi chép miệng hỏi than ôi.

Trương Vô Kỵ bỗng thấy trong lòng thật là hạnh phúc, nói:

- Chỉ Nhược, từ nay em mãi mãi và người bạn đời của anh, trước nay em đối với anh thật hết lòng, nếu mai này mình có dịp được về Trung Nguyên, em sẽ giúp anh đề phòng tiểu nhân gian ác. Được một người vợ hiền như em, anh sẽ tránh được bao nhiêu chuyện phiền toái trong đời.

Chu Chỉ Nhược lắc đầu:

- Em là đứa con gái thật là vô tích sự, chẳng có tài cán gì lại thật ngu xuẩn. Không nói gì em kém xa lác người thông minh tuyệt đỉnh như Triệu cô nương, đến người tâm cơ sâu sắc như Tiểu Siêu, cũng gấp nghìn vạn lần em rồi. Chu cô nương của anh chỉ là một con bé khờ khạo thật thà, không lẽ đến bây giờ anh mới biết hay sao?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Anh chỉ cần một trung hậu hiền từ như em, không lừa dối anh là được rồi.

Chu Chỉ Nhược quay đầu sang gục vào lòng chàng, nhỏ nhẹ nói:

- Vô Kỵ ca ca, em được kết duyên thành vợ thành chồng với anh, trong lòng quả thật sung sướng không để đâu cho hết, chỉ mong chàng đừng thấy em ngu độn vô tích sự mà coi thường em, hiếp đáp em thôi. Em... em sẽ hết tâm hết sức để hầu hạ săn sóc anh.

Ngay hôm sau Trương Vô Kỵ bắt đầu vận Cửu Dương thần công lên để giúp Chu Chỉ Nhược khu trừ chất độc, mới đầu thấy thật không ngờ nàng lại trúng độc rất nhẹ, nghĩ thầm có lẽ nàng ăn uống ít ỏi nên không bị nặng như Tạ Tốn. Thế nhưng đến ngày thứ bảy, bỗng thấy trong cơ thể nàng có một luồng khí âm hàn nổi lên, chống lại với Cửu Dương thần công của chàng, Chu Chỉ Nhược tuy hết sức khắc chế nhưng cũng không dễ dàng có thể đưa Cửu Dương chân khí và trong người.

Trương Vô Kỵ hết sức kinh ngạc, vội hỏi nghĩa phụ. Tạ Tốn trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Việc này ta cũng không hiểu được. Có lẽ từ trước đến nay phái Nga Mi thầy dạy đều là đàn bà, lối tập thiên về âm nhu chăng?

Trương Vô Kỵ gật đầu đồng ý. Cũng may Chu Chỉ Nhược và chàng hai người trình độ khác nhau quá xa, chàng chỉ thúc đẩy thần công liền dè ngay được âm kinh của nàng xuống, nhưng vận công như thế so với khi chữa độc cho Tạ Tốn lại phí công hơn nhiều.

Trương Vô Kỵ cũng biết âm kinh của nàng hiện nay tuy còn yếu nhưng mai sau một khi thành tựu rồi sẽ mạnh không biết đâu mà lường bèn khen ngợi:

- Chỉ Nhược, tôn sư Diệt Tuyệt sư thái quả thực là hào kiệt một đời. Nội công bà ta truyền cho em, pháp môn thực là cao thâm, mãi bây giờ anh mới biết đây. Nếu như em tập môn công phu này, mai sau cũng chẳng kém gì Cửu Dương thần công của anh đâu, chưa biết bên nào hơn bên nào.

Chu Chỉ Nhược nói:

- Anh đừng có phỉnh em. Võ công phái Nga Mi làm sao sánh được với Cửu Dương thần công hay Càn Khôn Đại Na Di của Trương đại giáo chủ?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Em trời sinh đôn hậu, tuy võ công chiêu số học chưa nhiều nhưng căn cơ nội công rất tốt. Thái sư phụ của anh có nói rằng, võ công càng về sau càng liên quan nhiều đến tư chất mỗi người, không hẳn cứ người thông minh lanh lợi là đạt được võ công đến cảnh giới cao siêu. Cứ như nghe nói phụ thân của sáng phái tổ sư Quách nữ hiệp của quý phái là Quách Tĩnh đại hiệp, tư chất vốn rất chậm chạp nhưng võ công đạt tới trình độ xưa nay hiếm có. Chính thái sư phụ của anh cũng có nói rằng võ công ông chưa chắc đã đạt đến trình độ của Quách đại hiệp năm xưa đâu. Nội công của phái Nga Mi xem ra còn cao hơn cả nội công phái Võ Đang, cứ như anh thấy thì mai này em có khi còn thành tựu hơn cả tôn sư Diệt Tuyệt sư thái nữa là khác.

Chu Chỉ Nhược lườm chàng một cái, giận dỗi nói:

- Anh muốn lấy lòng em cứ gì phải nói em võ công giỏi. Em chỉ mong học được một hai thành của sư phụ em thì cũng đã thỏa nguyện rồi. Nếu sau này anh dạy em một vài ngón Cửu Dương thần công hay Càn Khôn Đại Na Di thì em thật là cảm kích.

Trương Vô Kỵ trầm ngâm chưa trả lời, Chu Chỉ Nhược liền nói:

- Hay là anh bảo em không xứng đáng làm đồ đệ của Trương đại giáo chủ?

Trương Vô Kỵ nói:

- Không đâu. Anh thấy nội công của em và sở học của anh hoàn toàn khác hẳn, dường như còn ngược với nhau là khác. Nếu em muốn học công phu của anh là một điều hết sức nguy hiểm.

Chu Chỉ Nhược nói:

- Anh không chịu dạy thì cũng không sao. Học võ không xong thì cùng lắm chẳng đi đến đâu, có gì mà bảo là nguy hiểm?

Trương Vô Kỵ nghiêm mặt đáp:

- Không, không! Cửu Dương thần công của anh là thuần túy dương cương, còn nội công phái Nga Mi em đang tập lại thuộc môn thuần âm nhu. Nếu như quả em luyện môn công phu của anh, âm dương hai bên cùng trộn lẫn với nhau, trừ người võ học kỳ tài như thái sư phụ anh thì mới có thể đến mức thủy hỏa tương tế, cương nhu tương điệu mà thôi, ngoài ra nếu chỉ sai sẩy một bước là sẽ lâm vào đại họa tẩu hỏa nhập ma ngay. Ôi, đợi cho khi nào nội công của em đại thành rồi thì Càn Khôn Đại Na Di tâm pháp của anh em có thể học được.

Chu Chỉ Nhược cười nói:

- Đó là em nói đùa với anh đấy thôi. Sau này giây phút nào em cũng ở bên anh, võ công của anh hay của em có gì phân biệt đâu? Em vốn tính lười biếng đễ dàng mà Cửu Dương thần công của anh chắc là cực kỳ khó khăn, dẫu anh có ép em phải luyện, em ngại khó chưa chắc đã làm.

Trương Vô Kỵ nghe nàng nói thế, trong lòng thật là êm đềm ấm áp.

Cứ như thế hai người tình ý triền miên quên cả thời giờ, chẳng mấy chốc đã qua mấy tháng, Chu Chỉ Nhược thấy nội công đã hoàn toàn hồi phục, thân thể không thấy triệu chứng gì khác lạ, xem ra độc tính đã hoàn toàn loại trừ được rồi.

Ngày hôm đó bên phía đông hòn đảo, mấy cây đào nở hoa hết sức đẹp đẽ, Trương Vô Kỵ bẻ mấy cành, đem cắm trước mộ Ân Ly. Chàng thấy tám biển khắc?Ái thê Châu Nhi Ân Ly chi mộ? nằm trên mặt đất, không biết bị giống dã thú nào húc đổ. Chàng bèn nhặt lên cắm trở lại cho ngay ngắn, nghĩ đến biểu muội một đời khôn khô, xem ra chưa từng được hưởng phúc một ngày nào.

Chàng còn đang đau lòng, bỗng nghe ngoài biển hải âu kêu xáo xáo, ngừng đầu lên, thấy ở đằng xa một chiếc thuyền buồm đang căng gió chạy tới, chàng thật mừng không để đầu hết, vội kêu lên:

- Nghĩa phụ, Chỉ Nhược, có thuyền đến kìa, có thuyền đến kìa!

Tạ Tôn và Chu Chỉ Nhược nghe tiếng kêu, trước sau chạy đến bên chàng. Chu Chỉ Nhược run run nói:

- Sao lại có thuyền nào đến cái đảo hoang này làm gì?

Trương Vô Kỵ nói:

- Quả thực lạ lùng, không lẽ là thuyền của bọn hải tặc chăng?

Không tới nửa giờ sau, chiếc thuyền đã đậu ngay ngoài khơi, hạ neo ngừng lại, thả một chiếc thuyền con xuống chèo về hướng đảo. Ba người Trương Vô Kỵ đứng chờ bên bờ biển, thấy những thủy thủ trên thuyền đều ăn mặc theo lối quan quân Mông Cổ, Trương Vô Kỵ chợt động tâm nghĩ thầm: ?Không lẽ Triệu cô nương lương tâm nổi dậy nên quay lại chăng??. Chàng liếc nhìn Chu Chỉ Nhược thấy đôi lông mày xinh đẹp của nàng hơi nhíu lại, ngực phập phồng hiển nhiên trong lòng cũng đang xúc động mạnh.

Chỉ trong giây lát chiếc thuyền nhỏ đã đến bờ, năm thủy thủ đi lên, đi đầu là một tên quan thủy sư hướng về Trương Vô Kỵ khom lưng chào nói:

- Chẳng hay vị này có phải là Trương công tử Trương Vô Kỵ chăng?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Chính thị, quan trưởng là ai thế?

Người kia nghe thấy Trương Vô Kỵ tự nhận mình, mặt mày hết sức mừng rỡ nói:

- Tiểu nhân tiện danh là Bạt Tốc Đài, hôm nay tìm thấy công tử, quả thực may mắn biết chừng nào. Tiểu nhân nhận lệnh cấp trên nghênh tiếp Trương công tử và Tạ đại hiệp trở về Trung Thổ.

Y chỉ nói đến tên Trương Vô Kỵ và Tạ Tôn mà không nói gì đến Chu Chỉ Nhược. Trương Vô Kỵ nói:

- Trưởng quan từ xa đến thật là khó nhọc nhưng không biết do lệnh ai sai khiến?

Bạt Tốc Đài nói:

- Tiểu nhân là thuộc hạ của thủy sư đề đốc Đạt Hoa Xích Lỗ trú phòng ở Phúc Kiến, nhận lệnh tướng quân Bật Nhĩ Đô Tư đến đây nghinh tiếp. Bật Nhĩ Đô Tư sai cả thầy là tám chiếc thuyền, suốt một dọc biển ngoài khơi các tỉnh Mân Triết Việt đi tìm Trương công tử và Tạ đại hiệp, không ngờ tiểu nhân là người lập được công đầu.

Nghe giọng y xem ra cấp trên của y có hứa rằng ai tìm được sẽ có thăng thưởng. Trương Vô Kỵ nghe y đề cập đến những tên tuổi các tướng lãnh Mông Cổ chàng đều không biết nên chắc rằng những người đó cũng nhận lệnh từ Triệu Mẫn nên hỏi lại:

- Thế ông có biết quý thượng ti được lệnh ai sai đi đón tôi không?

Bạt Tốc Đài đáp:

- Bật Nhĩ Đô Tư tướng quân dặn rằng Trương công tử là đại đại quý nhân, lại là anh hùng hào kiệt đương thời, nếu tìm thấy rồi phải hết sức hầu hạ cho chu đáo. Còn như tại sao đi đón, tiểu nhân chức vụ thấp kém không được tướng quân nói cho biết.

Chu Chỉ Nhược xen vào:

- Có phải là do Thiệu Mẫn quận chúa chăng?

Bạt Tốc Đài ngạc nhiên nói:

- Thiệu Mẫn quận chúa? Tiểu nhân chưa từng có phúc được gặp bao giờ.

Chu Chỉ Nhược lạnh lùng nói:

- Cái gì mà có phúc hay không có phúc?

Bạt Tốc Đài nói:

- Thiệu Mẫn quận chúa là đệ nhất mỹ nhân Mông Cổ, không, phải là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, văn võ toàn tài, là thiên kim của Nhữ Dương Vương gia. Tiểu nhân làm gì có phúc được thấy kim diện của quận chúa?

Chu Chỉ Nhược chỉ hừ một tiếng, không nói thêm nữa. Trương Vô Kỵ nói với Tạ Tồn:

- Nghĩa phụ, như vậy thì mình lên thuyền đi thôi.

Tạ Tồn nói:

- Vậy mình qua bên hang núi bên kia lấy ít vật phẩm tùy thân rồi hãy lên thuyền, xin trưởng quan chờ nơi đây một chút.

Bạt Tốc Đài nói:

- Xin để cho tiểu nhân và anh em thủy thủ mang hành lý giùm cho ba vị.

Tạ Tôn cười nói:

- Bọn ta làm gì có hành lý? Không dám phiền đến các vị.

Ông nắm tay Trương Vô Kỵ và Chu Chỉ Nhược đi qua sau núi nói:

- Triệu Mẫn tự nhiên sai người đi đón chúng ta về, bên trong ắt có âm mưu, các người nghĩ mình phải đối phó thế nào?

Trương Vô Kỵ nói:

- Nghĩa phụ, cha nghĩ xem Triệu... cha nghĩ xem Triệu Mẫn cô ta... cô ta có ở trên thuyền không?

Tạ Tôn đáp:

- Nếu như con tiểu yêu nữ đó có ở trên thuyền thì lại càng dễ xử. Bọn mình chỉ cần ăn uống cho cẩn thận, đừng để cho y thị giờ trò gì.

Trương Vô Kỵ nói:

- Đúng thế, bọn mình mang theo cá ướp muối, trái cây khô lên thuyền, lấy thêm nước uống, không ăn uống món gì ở trên thuyền cả.

Tạ Tôn nói:

- Ta xem Triệu Mẫn chắc không có ở trên thuyền đâu. Có lẽ y thị theo kế sách của bọn Ba Tư, dụ cho bọn mình lên trên thuyền đợi thuyền ra đến ngoài biển khơi thì chiến thuyền Mông Cổ sẽ xuất hiện, khai pháo bắn chìm thuyền của mình.

Trương Vô Kỵ trong lòng đau đớn, run run nói:

- Nàng ta... nàng ta dụng tâm độc ác đến thế ư? Nàng cứ bỏ mặc mình trên hòn đảo nhỏ này, sống chết mặc bay, vĩnh viễn không trở lại Trung Thổ được thì cũng xong. Ba người mình đã làm gì hại cô ta đâu?

Tạ Tôn cười khẩy nói:

- Con đem thả hết bao nhiêu cao thủ của lục đại môn phái y thị bắt giữ tại chùa Vạn An, không lẽ cô ta không giận? Hơn nữa, giáo chủ Minh giáo mất tích, thế nào anh em trong bản giáo chẳng đổ đi tìm kiếm, không lẽ tìm không ra hòn đảo này? Chỉ có cho chúng ta thân chìm đáy nước, thế mới gọi là nhỏ cỏ tận rễ thôi.

Trương Vô Kỵ nói:

- Bắn chìm thuyền mình? Như thế bọn quan binh Mông Cổ Bạt Tốc Đài cũng chết theo sao?

Tạ Tôn cười ha hả, đột nhiên thở dài nói:

- Vô Kỵ hài nhi, những người chấp chương quân quốc trọng nhiệm, có ai nghĩ tới sinh mạng người khác đâu? Nếu tâm địa nhân từ như con thì làm sao

người Mông Cổ có thể hoành hành bốn bể, quét sạch các nước khác được? Từ xưa tới nay, những đại anh hùng lập nên công danh đều phải tùy thời mà quyết đoán, giết ai là giết. Chẳng nói gì đến quan binh, cho đến cha mẹ con cái mình cũng còn chẳng coi vào đâu nữa là.

Trương Vô Kỵ ngơ ngẩn một hồi, buồn bã nói:

- Nghĩa phụ nói phải lắm.

Chàng biết rằng xưa nay người Mông Cổ đối với kẻ địch hết sức tàn bạo, nghĩ họ đối với bộ thuộc chắc là thương yêu, bây giờ nghe Tạ Tốn nói thế, không khỏi bàng hoàng, việc trở về Trung Thổ thống suất hào kiệt Trung Nguyên đuổi quân Thát tử đưa đất nước đến thái bình, quả thật ngoài khả năng của mình.

Chu Chỉ Nhược nói:

- Nghĩa phụ, như vậy mình phải làm sao đây?

Tạ Tốn hỏi lại:

- Thế cô con dâu của ta có diệu kế gì?

Chu Chỉ Nhược nói:

- Vậy thì mình đừng lên thuyền nữa, nói với bọn quan binh Mông Cổ là mình ở đây thích lắm, không muốn quay về Trung Nguyên.

Tạ Tốn cười nói:

- Đúng là người ngờ nghệch, ý tưởng cũng ngốc nghếch theo. Bọn mình không lên thuyền, địch nhân nhất định sẽ không tha mình. Nếu như mình giết hết bọn quan binh này, bộ họ không phải đến thêm một chục chiếc khác hay sao? Huống chi Trung Nguyên có biết bao nhiêu việc lớn Vô Kỵ phải về lo liệu, làm sao mình có thể chết già nơi đảo hoang này?

Khuôn mặt xinh đẹp của Chu Chỉ Nhược đỏ lên, nói nhỏ:

- Vậy thì để nghĩa phụ tính sao thì tính, bảo sao chúng con nghe vậy.

Tạ Tốn trầm ngâm nói:

- Vậy thì mình cứ thế này thế này.

Chu Chỉ Nhược và Vô Kỵ hai người nghe xong đều gật đầu khen phải. Trương Vô Kỵ đi đến mộ của Ân Ly lâm râm khấn vái một hồi, nhỏ nước mắt từ biệt, rồi mới lên thuyền. Chu Chỉ Nhược trên đảo ăn không ngồi rồi đã đeo gọt rất nhiều con rối bằng gỗ, người có ngựa có nay đem gói thành một bọc to đeo trên lưng. Trương Vô Kỵ cũng đi tuần hết một vòng trong ngoài thuyền, quả nhiên không có Triệu Mẫn ở đó, trên thuyền xem ra cũng không người nào đáng gờm, quan binh, thủy thủ dường như không một ai biết võ công.

Khi thuyền đã nhỏ neo giương buồm rồi, mới đi được vài dặm, Trương Vô Kỵ liền vung tay một cái, đã bắt ngay được cổ tay Bạt Tốc Đài, tay kia rút ngay thanh đao đeo nơi hông y ra, kề ngay vào cổ, quát lên:

- Người phải nghe lời ta, bảo lái thuyền quay qua hướng đông.

Bạt Tốc Đài kinh hãi, run run nói:

- Trương công... công tử, tiểu... tiểu nhân đâu có dám đắc tội với ngài.

Trương Vô Kỵ đáp:

- Người cứ theo lời ta mà làm, nếu sai lời ta chém đầu người trước.

Bạt Tốc Đài vội đáp:

- Vâng, vâng.

Y quát lên ra lệnh:

- Lái... lái thuyền, mau... mau lái về hướng đông.

Người tiêu công theo đúng thế mà quay mũi thuyền qua. Chiếc thuyền vòng trở lại qua hòn đảo đi thẳng về hướng đông. Trương Vô Kỵ lại quát:

- Người Mông Cổ các người định mưu hại ta, ta biết hết mưu kế của chúng bay rồi, mau mau khai ra. Nếu mà nói láo thì coi chừng mất mạng.

Nói xong chàng giơ chưởng lên, vỗ vào mạn thuyền một cái, gỗ bay tung tóe, đã vỡ ngay một mảng lớn. Những quan binh trên thuyền trông thấy như thế ai nấy đều kinh hãi. Bạt Tốc Đài nói:

- Xin công tử lượng xét cho: tiểu nhân phụng lệnh thượng ti đi đón công tử trở về, không có ý gì khác. Tiểu nhân... tiểu nhân chỉ mong lập được chút công lao, được cấp trên thăng thưởng, quả không dám có ý gì xấu xa.

Trương Vô Kỵ thấy y giọng nói thành khẩn, xem chừng không phải giả trá nên bỏ tay y ra đi đến đầu thuyền, tay trái cầm một chiếc neo sắt, tay phải cũng cầm một chiếc neo khác, quát lên:

- Chúng bay nhìn cho rõ này.

Hai tay vung lên. Hai chiếc neo cùng bay vọt lên trên không. Cả bọn quan binh ai nấy rú lên kinh hoảng. Đợi đến khi hai chiếc neo rơi xuống, Trương Vô Kỵ liền sử dụng Càn Khôn Đại Na Di tâm pháp, hai tay một đẩy một hút, hai chiếc neo lại vọt lên. Chàng làm như thế ba lần mới nhẹ nhàng bắt lại, vớt hai chiếc neo trở về đầu thuyền.

Người Mông Cổ ngồi trên lưng ngựa mà lấy thiên hạ rất kính phục những người vũ dũng, thấy chàng võ công kinh người đều phục xuống lạy, không một ai còn dám có lòng dạ nào khác nữa.

Người tiêu công cứ theo đúng lệnh của Trương Vô Kỵ giữ theo hướng đông mà đi liên tiếp ba ngày đến khi ra hẳn ngoài biển khơi chỉ còn thấy chung quanh

sóng nước mênh mông đến tận chân trời. Tạ Tốn liệu chừng những pháo thuyền Triệu Mẫn điều khiển cũng chỉ tại một dải Mân Việt tuần hành, lúc này thuyền đã đi xa ra ngoài đại dương, không thể nào gặp pháo thuyền được nữa, nên đến ngày thứ năm liền bảo lái thuyền lên phía bắc.

Đi lên hướng bắc liên tiếp hơn hai chục ngày nữa, dẫu Triệu Mẫn có thông minh thế nào cũng không thể nào đoán được thuyền đang ở đâu, lúc đó mới bảo lái thuyền về hướng tây trở về Trung Thổ. Hơn một tháng đó, bọn Trương Vô Kỵ chỉ dùng đồ ăn thức uống mang theo và bắt cá dưới biển ăn sống, tuyệt đối không đụng chạm chút nào đến thực phẩm trên thuyền.

Một hôm kia khoảng giữa trưa thì thấy phía tây có đất liền. Bọn quan binh Mông Cổ đi trên thuyền đã lâu nay thấy đất liền ai nấy đều mừng rỡ. Đến chiều tối hôm đó chiếc thuyền lớn đã đậu vào bờ rồi. Nguyên một dải đó đều là đá núi, nước biển rất sâu, thuyền đậu được sát bờ. Tạ Tốn nói:

- Vô Kỵ, con lên trên bộ xem coi nơi đây là đâu?

Trương Vô Kỵ vâng lời phi thân nhảy lên bờ. Chàng chạy một hồi chỉ thấy đâu đâu cũng là núi rừng cây cối rậm rạp, dưới đất tuyết đóng băng còn đang tan, thật là lầy lội. Xa thêm một quãng cây cối càng lúc càng nhiều, cây nào cây nấy đều là cỏ tùng cao ngất trời xanh, mấy người ôm không xuể. Chàng nhảy lên một cây cao, thấy chung quanh chỉ là cây cối không thấy bến bờ, ở giữa khu rừng này không một vết chân người. Chàng nghĩ thầm dù mình có đi thêm cũng thế mà thôi nên đành phải quay trở về thuyền.

Chàng chạy vừa mới tới bến đã nghe tiếng người kêu la thảm thiết, âm thanh cực kỳ ghê rợn, chính từ chiếc thuyền vọng ra. Chàng kinh hãi vội chạy tới, nhảy lên đầu thuyền. Chỉ thấy trên thuyền xác người la liệt, đều là thi thể quan binh Mông Cổ, từ Bạt Tốc Đài trở xuống đều chết hết, còn Tạ Tốn và Chu Chỉ Nhược đứng đó nhưng không thấy tung tích địch nhân đâu. Trương Vô Kỵ kinh hãi hỏi:

- Nghĩa phụ, Chỉ Nhược, hai người không sao chứ? Địch nhân chạy về hướng nào?

Tạ Tốn hỏi lại:

- Địch nhân nào? Con thấy có tung tích kẻ địch ư?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Không, thế bọn người Mông Cổ này...

Tạ Tốn đáp:

- Do ta và Chỉ Nhược giết đó.

Trương Vô Kỵ càng kinh ngạc nói:

- Không ngờ bọn Thát tử vừa mới về đến Trung Thổ đã dám có ý hại người rồi.

Tạ Tồn nói:

- Bọn chúng đâu có dám nổi lòng gia hại mình, đó là ta giết chúng để bịt miệng đây thôi. Những người này chết hết rồi, Triệu Mẫn không thể nào biết được mình đã về đến Trung Thổ. Từ nay nàng ta ở ngoài sáng còn mình ở trong tối, kiếm cô ta báo thù dễ dàng hơn biết bao nhiêu.

Trương Vô Kỵ bỗng thấy lòng tái tê, lạnh người không nói nên lời. Tạ Tồn thản nhiên nói:

- Sao thế? Con trách ta hành động quá ư tàn nhẫn chẳng? Quan binh Thất tử là kẻ địch của mình, làm sao có thể đối với chúng bằng tấm lòng bồ tát được?

Trương Vô Kỵ không nói, nghĩ đến những người này ân cần hầu hạ mình trong bấy lâu nay, không dám sơ sót chút nào, tuy là địch thật nhưng giết sạch họ như thế trong lòng vẫn thấy xót xa. Tạ Tồn nói:

- Người đời thường nói: Bụng dạ nhỏ nhen không phải là người quân tử nhưng kẻ không độc địa thì cũng chẳng đáng mặt trượng phu. Ta chẳng hại người người cũng sẽ hại ta. Triệu Mẫn đối với chúng ta như thế, mình cũng phải gây ông đập lưng ông.

Trương Vô Kỵ đáp:

- Nghĩa phụ nói phải lắm.

Tuy nói thế nhưng khi nhìn lại thấy bọn Bạt Tốc Đài xác nằm la liệt chàng không khỏi ngậm ngùi rơi lệ. Tạ Tồn nói:

- Cho một mối lửa đốt chiếc thuyền này đi. Chỉ Nhược, tra xét các xác chết lấy hết tiền bạc, thêm ba món binh khí phòng thân.

Hai người đốt thuyền xong nhảy lên bờ. Chiếc thuyền đó rất to cháy đến nửa đêm mới tắt lửa, luôn cả các xác chết cũng chìm luôn xuống nước. Trương Vô Kỵ thấy xong xuôi mọi việc sạch sành sanh không còn chút dấu vết gì, nghĩ thầm nghĩa phụ tuy hành sự độc ác thật nhưng quả thực là tay giang hồ lão luyện mình không thể nào sánh được.

Ba người tìm kiếm chỗ ngủ cho qua đêm, sáng hôm sau băng rừng theo hướng nam mà đi. Đi đến ngày thứ hai thì gặp bảy tám người đi hái sâm, hỏi ra mới biết đây là đất Liêu Đông ở quan ngoại, cách núi Trường Bạch không xa bao nhiêu.

Đến khi chi tay cùng bọn người đào sâm rồi, Chu Chỉ Nhược liền hỏi:

- Nghĩa phụ, có cần phải giết bọn người này diệt khẩu chẳng?

Trương Vô Kỵ quát lên:

- Chỉ Nhược, em nói gì đó? Những người đi đào sâm này có biết mình là ai. Không lẽ từ nay mình đi đường gặp ai cũng giết sạch hay sao?

Chu Chỉ Nhược bối rối mặt đỏ bừng, trong đời Trương Vô Kỵ chưa từng nói với nàng gay gắt như thế bao giờ. Tạ Tốn nói:

- Cứ theo ý ta thì cũng nên giết hết bọn người hái sâm này. Thế nhưng giáo chủ không muốn sát hại nhiều, mình nên tìm cách thay đổi quần áo cho khỏi lộ tung tích.

Ba người vội vàng đi ngay, nhưng phải mất hai ngày sau mới ra khỏi khu rừng. Lại đi thêm một ngày nữa mới gặp một nhà nông dân, Trương Vô Kỵ lấy tiền ra xin mua quần áo của nhà đó. Thế nhưng nhà này quá u nghèo khổ, không có đâu quần áo dư để nhường cho họ, đi hỏi đến bảy tám nhà ba người mới mua được ba bộ quần áo hết sức dơ dáy. Chu Chỉ Nhược xưa nay vốn tính sạch sẽ, ngửi thấy mùi hôi tích tụ lâu năm dường như muốn mửa. Thế nhưng Tạ Tốn lại vui sướng vô cùng, bảo hai người lấy bùn đất trét lên mặt mũi. Trương Vô Kỵ nhìn xuống nước soi thấy mình đã biến thành một gã ăn mày đất Liêu Đông, Triệu Mẫn dù có đứng ngay trước mặt cũng chưa chắc nhìn ra.

Cả bọn tiếp tục đi về hướng nam, vượt qua trường thành, hôm đó đến một thị trấn lớn. Ba người đến một đại tửu lâu trong thành, Trương Vô Kỵ lấy ra một đĩnh bạc chừng ba lượng, để lên trên quầy nói:

- Đợi bọn ta ăn uống xong xuôi hãy tính toán sau.

Chàng ngại rằng mình quần áo lam lũ, người chủ quán không chịu đem đồ ăn lên. Nào ngờ gã chưởng quầy hết sức cung kính đứng ngay dậy, hai tay cầm đĩnh bạc trả lại nói:

- Quý ngài quang lâm tiểu điếm, có vài chén rượu nhạt, cơm thô, đâu có đáng gì? Xin để chúng tôi bao biện cho.

Trương Vô Kỵ hết sức ngạc nhiên, ngồi xuống rồi ghé tai hỏi nhỏ Chu Chỉ Nhược:

- Trên người mình có điểm gì sơ hở chẳng? Sao gã chưởng quầy lại không chịu nhận tiền?

Chu Chỉ Nhược nhìn kỹ diện mạo hình dung quần áo ba người, trông đúng là ba kẻ ăn mày, có lộ hình tích chút nào đâu? Tạ Tốn nói:

- Ta nghe giọng nói của gã chưởng quầy xem chừng có vẻ sợ sệt, mình cứ cẩn thận thì hơn.

Bỗng nghe có tiếng chân lên cầu thang, bảy người đi lên, thật khéo làm sao, cũng ăn mặc như lối ăn mày. Bảy người đó đến trước cửa sổ khênh khạng ngồi xuống. Điếm tiểu nhị liền chạy tới cung kính chào hỏi, miệng hết ngài nọ ngài kia, làm như bọn chúng là quan lớn quan bé không chừng. Trương Vô Kỵ nhìn thấy những tên ăn xin này, đưa thì mang trên lưng năm cái túi vải, có đưa mang sáu cái, đều là những đệ tử có vị trí tương đối khá cao trong Cái Bang.

Điểm tiểu nhị vừa chạy đi, chưa kịp mang lên các món rượu thịt bọn này gọi thì lại có thêm sáu bảy tên đệ tử Cái Bang khác lên lầu nữa. Chỉ trong chốc lát, trên lầu lục tục đi lên có đến trên ba mươi tên bang chúng Cái Bang, trong đó có ba người lưng đeo bảy cái bị.

Trương Vô Kỵ bấy giờ hiểu ra, thì ra hôm nay người trong Cái Bang tụ hội ở đây, chưởng quỹ tưởng ba người cũng là trong Cái Bang nên hạ giọng nói nhỏ với Tạ Tốn:

- Nghĩa phụ, mình nên tránh ra khỏi nơi đây, để khỏi gây ra rắc rối, người Cái Bang đến đây không phải là ít.

Ngay lúc đó, điểm tiểu nhị đem lên một đĩa thịt bò to, một con gà quay lại thêm năm cân rượu trắng. Tạ Tốn trong bụng đang đói, mấy tháng nay chưa được ăn bữa nào cho ra hồn, ngửi thấy mùi gà quay, chân tay bủn rủn nói:

- Bọn mình cứ lặng thinh ăn uống, để xem bọn chúng làm gì?

Nói xong bụng chén lên, uống ực ngay một nửa ly rượu để nghĩ thầm: Quả thật trời còn thương, Tạ Tốn này lưu lạc hải ngoại hơn hai mươi năm qua, mãi đến hôm nay mới lại biết mùi vị rượu như thế nào?. Rượu đó cay xè chẳng có gì ngon, chỉ là loại thường nhưng vào miệng ông ta cũng có khác gì quỳnh tương, cam lộ.

Ông ta khà một tiếng, thấy thật là sung sướng ngon lành, liền uống cạn ngay cả chén, đột nhiên hạ giọng nói:

- Cẩn thận, có hai người bản lãnh ghê gớm lắm đang lên.

Trương Vô Kỵ nghe kỹ tiếng bước chân lên cầu thang, quả nhiên hai người đó võ công thật cao cường. Hai người đó vừa lên đến bậc cuối, nghe lạch cách rào rào một loạt, tất cả các bang chúng Cái Bang đều đứng lên. Tạ Tốn giơ tay ra hiệu, ba người cũng đứng lên nghinh đón. Ba người ngồi trong một góc nhỏ, khi tất cả mọi người đều ngồi thì cũng không có gì lạ nhưng khi tất cả đứng lên ba người vẫn ngồi yên bất động thì e rằng sẽ loạn lên ngay.

Trương Vô Kỵ thấy một người thân hình tầm thước, tướng mạo thanh tú, ba chòm râu dài, ngoài việc ăn mặc theo lối ăn may ra, thần tình dáng điệu chẳng khác gì một nhà nho chưa đỗ đạt. Người đi sau mặt bành bành, râu xồm vênh ra, tướng mạo cực kỳ hung mãnh, nếu như đen thêm một chút thì thật chẳng khác gì Chu Thương, người cầm đại đao đứng bên cạnh Quan Công.

Hai người đó tuổi đều khoảng trên năm mươi, râu cũng đã lóm đốm bạc, trên lưng mang đến chín cái túi vải. Chín cái bị đó chẳng qua chỉ để chứng tỏ thân phận của họ mà thôi vì rất nhỏ, khó có thể đựng gì được.

Trương Vô Kỵ trong bụng nghĩ thầm: Cái Bang vẫn được coi là bang lớn nhất trên giang hồ, ta từng nghe thái sư phụ nói rằng, ngày xưa bang chủ Cái Bang là Hồng Thất Công nhân hiệp trọng nghĩa, võ công cao siêu, dù trong bạch đạo hay hắc đạo cũng đều kính phục. Về sau Hoàng bang chủ, Gia Luật

bang chủ cũng đều là những nhân vật tài ba hơn người, nhưng mấy chục năm nay không có ai chủ trì thành thử thanh vọng kém trước kia xa. Bang chủ hiện nay Sử Hỏa Long rất ít xuất hiện trên giang hồ, không biết người đó ra sao. Hai người này trên lưng đeo đến chín cái bị, trong Cái Bang trừ bang chủ ra, họ là người cao cấp nhất. Hôm trước trên đảo Linh Xà, những người trong Cái Bang toan cướp bảo đao Đồ Long của nghĩa phụ không biết có liên quan gì đến hai người này không??.

Kỳ này đao Đồ Long và kiếm Ý Thiên bị Triệu Mẫn ăn trộm rồi nhưng sáu thanh thánh hỏa lệnh vẫn còn ở trong bọc của Vô Kỵ, không bị mất, có lẽ vì Triệu Mẫn e ngại võ công chàng quá cao siêu, sợ sau khi trúng phải Thập Hương Nhuyễn Cân Tán bản lãnh vẫn còn nên không dám mò vào trong túi chàng. Trương Vô Kỵ lúc này thấy người của Cái Bang đông đảo không dám xem thường, đưa tay vào bọc sờ sáu thanh lệnh bài.

Hai người cứu đại trưởng lão kia liền đi tới một chiếc bàn lớn ngay chính giữa ngôi xuống đó. Bọn người Cái Bang lục tục ngồi xuống, bắt đầu ăn uống, thò tay bốc đồ ăn, bung tô lên húp canh, thật là hỗn tạp. Trương Vô Kỵ và Tạ Tốn chăm chú nghe xem hai người trưởng lão chín túi kia nói gì. Ngờ đâu họ chỉ ăn cơm uống rượu, trừ những câu thù tạc kiểu như?mời bác một chén? hay?thịt bò này thật ngon? ra không hề nói gì đến việc chính cả.

Đến khi hai gã đầu lĩnh kia ăn uống xong xuôi xuống lầu rồi, bọn người Cái Bang cũng đều cơm no rượu say, lần lượt đi cả. Tạ Tốn đợi bọn ăn mỳ đi hết mới nói nhỏ:

- Vô Kỵ, con thấy sao?

Trương Vô Kỵ nói:

- Người của Cái Bang tụ hội nơi đây rất đông, nhất định không phải chỉ gặp nhau ăn nhậu một phen rồi thôi. Con đoán rằng buổi tối họ thể nào cũng tụ tập tại một nơi vắng vẻ bàn chuyện chính.

Tạ Tốn gật đầu:

- Ất là như thế. Cái Bang xưa nay vẫn đối địch với bản giáo, lên đót Quang Minh Đỉnh có bọn này dự phần vào, lại còn sai người đến toan cướp đao Đồ Long của ta. Minh phải làm sao thám thính cho rõ ràng, xem họ có toan tính gian kế gì với bản giáo chẳng.

Ba người xuống lầu đến trả tiền cho chưởng quỹ. Chưởng quỹ hết sức ngạc nhiên, nói sao cũng không dám nhận. Trương Vô Kỵ nghĩ thầm:?Cái Bang làm loạn khiến hàng quán tửu lầu phải sợ đến thế, ăn uống không phải trả tiền. Chỉ một điểm đó thôi cũng đủ biết ngày thường bọn chúng hoành hành không còn coi vương pháp là gì?.

Ba người kiếm một tiểu khách điếm để nghỉ ngơi. Tuy trong thị trấn ăn mỳ rất nhiều nhưng xưa nay ăn mỳ có ở khách điếm bao giờ đâu nên họ không gặp một nhân vật Cái Bang nào. Tạ Tốn nói:

- Vô Kỵ, ta mắt không nhìn được, đi thám thính tin tức thật là bất tiện, còn Chỉ Nhược võ công không cao, có đi theo con cũng chẳng giúp được gì, thôi con chịu khó đi một mình là hơn cả.

Trương Vô Kỵ đáp:

- Chính là như thế.